

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj P-5091/2025-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Vedrani Kufrin, u parničnom predmetu tužitelja Miroslava Pasarića, Zaprešić, Zagrebačka 117, Šibice, OIB: 79023224792, zastupanog po punomoćniku Borisu Jugu, odvjetniku iz Zagreba, protiv tuženika Raiffeisenbank Austria d.d., Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 7. srpnja 2026. u prisutnosti tužitelja osobno uz zamjenika punomoćnika Ivona Sumića, odvjetničkog vježbenika, a po objavi presude dana 30. srpnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba čl. 3. Ugovora o kreditu broj: 029-50-2860527 zaključenog između tužitelja i tuženika dana 31.05.2005.g., u dijelu kojim je ugovorena za tužitelja obveza plaćanja jednokratne naknade u visini 3,30 % od iznosa kredita prilikom prvog korištenja kredita.

II. Nalaže se tuženiku Raiffeisenbank Austria d.d., Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535, da tužitelju Miroslavu Pasariću, Zaprešić, Zagrebačka 117, Šibice, OIB: 79023224792, isplati iznos od 371,60 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 1. lipnja 2025. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 (petnaest) dana.

III. Nalaže se tuženiku Raiffeisenbank Austria d.d., Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535, da tužitelju Miroslavu Pasariću, Zaprešić, Zagrebačka 117, Šibice, OIB: 79023224792, isplati iznos od 750,93 EUR na ime uglavničenih zateznih kamata, u roku od 15 (petnaest) dana.

IV. Nalaže se tuženiku Raiffeisenbank Austria d.d., Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535, da tužitelju Miroslavu Pasariću, Zaprešić, Zagrebačka 117,

Šibice, OIB: 79023224792, naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 923,18 EUR sa zateznim kamatama tekućim na taj iznos od 30. srpnja 2026. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 (petnaest) dana.

V. Odbija se kao neosnovan zahtjev tužitelja za naknadom troškova parničnog postupka u iznosu od 33,18 EUR sa zateznim kamatama tekućim na taj iznos od 30. srpnja 2026. do isplate.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je s tuženikom dana 31.05.2005. sklopio Ugovor o kreditu broj: 029-50-2860527, kojim mu je tuženik odobrio kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 17.767,60 CHF obračunatom prema srednjem tečaju tuženika na dan korištenja kredita (dalje u tekstu: Ugovor o kreditu). U članku 3. predmetnog Ugovora o kreditu ugovorena je za tužitelja obveza plaćanja jednokratne naknade u visini 3,30 % od iznosa kredita prilikom prvog korištenja kredita (tzv. ulazna naknada). Navedene odredbe predmetnog Ugovora o kreditu kojima je ugovorena obveza plaćanja ulazne naknade su ništetne, što ima za posljedicu primjenu predmetnog Ugovora o kreditu oslobođenog učinaka navedene odredbe. Tuženik je tužitelju dana 6.6.2005. prilikom isplate ugovorenog iznosa kredita obračunao i naplatio naknadu u visini od 3,30 % od iznosa kredita, odnosno u iznosu od 371,60 EUR (tzv. ulazna naknada). Člankom 3. Ugovora o kreditu ugovorena je za tužitelja obveza plaćanja jednokratne naknade u visini 3,30 % od iznosa kredita prilikom prvog korištenja kredita. Ističe da je predmetna odredba čl. 3. nepoštena jer je riječ o odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i koja protivno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača (čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača, NN 96/2003), što ima za posljedicu ništetnost predmetne odredbe (čl. 87. ZZP/03). Ističe kako mu je prilikom sklapanja kreditnog odnosa tuženik ponudio tipski, unaprijed formulirani obrazac Ugovora o kreditu, kako je i uobičajeno u bankarskoj praksi potrošačkog kreditiranja te je stoga nedvojbeno da se temeljem čl. 81. st. 2. ZZP/03 predmetna odredba čl. 3. Ugovora ima smatrati onom odredbom o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, slijedom čega je ispunjen preduvjet da se ispituje poštenost predmetne odredbe. U odnosu na poštenost predmetne odredbe ističe da ista protivno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, obzirom je ugovorena bez ikakvog pokrića u stvarnim izdacima i troškovima koje tuženik navodno ima prilikom isplate kredita. Ističe da mu tuženik prilikom sklapanja Ugovora, a i naknadno tijekom otplate kredita uopće nije jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navodnih troškova po pojedinim stavkama, kao i visinu troškova po pojedinim stavkama, a koji troškovi tuženiku navodno nastaju prilikom isplate kredita pa da bi takvi troškovi opravdavali naplaćivanje naknade od Korisnika kredita. Tužitelj navedeno nije predočio tuženiku očito iz razloga što posebnih i izvanrednih troškova prilikom isplate kredita tuženik niti nema, već je samo paušalno odredio da je Korisnik kredita dužan platiti naknadu u

visini 3,30 % od odobrenog kredita, bez navođenja bilo kakvih parametara i informacija o tome zašto je određen baš taj postotak, u čemu se temelji takva visina naknade i koja je svrha iste. Tužitelj ističe da uslijed takvog postupanja tuženika uopće nije imao mogućnost da na temelju određenih parametara i konkretnih podataka predoči otegotnost i opravdanost obveze koju mu je tuženik nametnuo nepoštenom odredbom čl. 3. Ugovora, niti je stoga bio u mogućnosti da donese cjelovitu i informiranu odluku o svim aspektima kreditnog odnosa s tuženikom. Stoga da je jasno da je tuženik prilikom sklapanja Ugovora o kreditu iskoristio svoju poziciju nesumnjivo jače ugovorne strane u kreditnom odnosu te potrebu tužitelja za angažiranjem sredstava putem kreditnog odnosa radi zadovoljavanja osnovnih životnih potreba, konkretnije radi kupnje motornog vozila te je u takvim okolnostima tužitelju putem tipskog ugovora nametnuo nepoštenu odredbu o plaćanju ulazne naknade prilikom isplate kredita, koja naknada nama pokriće u poslovnim izdacima tuženika pa u konačnici protivno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Ističe da je predmetna odredba ništetna i s aspekta čl. 270. Zakona o obveznim odnosima, obzirom da je za tužitelja kao ugovornu stranu koja se obvezala na plaćanja sporne naknade, ista obveza bila potpuno neodređena i neodrediva. Predmetnom odredbom tuženik je obvezao tužitelja na plaćanje naknade za obradu kredita, bez da mu je prethodno, a niti naknadno jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navedenih troškova, od čega se isti sastoji, u kojem postotku tuženi tereti tužitelja odnosno zbog čega upravo taj postotak, u kojem periodu i konačnom iznosu, što navedenu obvezu tužitelja kao potrošača čini u potpunosti neodređenom i neodredivom, posljedično i nepoštenom i ništetnom, sukladno odredbi čl. 270. Zakona o obveznim odnosima. Pored glavničnog iznosa jednokratne naknade koja je tužitelju naplaćena prilikom isplate kredita, tužitelj kao jedan glavnični iznos potražuje i iznos zakonskih zateznih kamata sa tijekom od dana 6.6.2005. (dan plaćanja naknade) do dana 31.5.2025. Zatezne kamate obračunate na iznos jednokratne naknade od 6.6.2005. do dana 31.5.2025. iznose 750,93 EUR te tužitelj obračun istih prilaže uz tužbu. Tužitelj na glavnični iznos od 371,60 EUR potražuje zatezne kamate od dana 1.6.2025. (prvi dan nakon obračuna kamata) pa do isplate jer navedeni tijek kamata nije uglavničen. Tužitelj stoga predlaže da sud donese presudu kojom će se utvrditi ništetnom odredba čl. 3. Ugovora o kreditu te naložiti tuženiku da tužitelju isplati iznos od 371,60 EUR sa zateznim kamatama i 750,93 EUR uz naknadu troškova parničnog postupka sa zateznim kamatama.

2. Tuženik nije podnio odgovor na tužbu, ali po stavu ovog suda nisu ispunjene sve pretpostavke za donošenje presude zbog ogluhe propisane odredbom čl. 331.b st. 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11-pročišćeni tekst, 25/13, 89/14, 70/19 i 80/22 - dalje: ZPP) jer osnovanost tužbenog zahtjeva ne proizlazi iz činjenica navedenih u tužbi, slijedom čega je ovaj sud nastavio voditi postupak i izvoditi po tužitelju predložene dokaze.

3. Tijekom provedbe dokaza sud je izvršio uvid u Ugovor o kreditu (stranica 10-14 spisa), obračun zakonskih zateznih kamata (stranica 6-7 spisa), potvrdu (stranica 8 spisa) i proveo dokaz saslušanjem tužitelja kao stranke (stranica 25-27 spisa).

4. Savjesnom i brižljivom ocjenom svakog dokaza zasebno, kao i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, temeljem čl. 8. ZPP, sud je utvrdio kako je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan.

5. Odredbom čl. 3. Ugovora o kreditu određeno je da se naknada u iznosu od 0,50 % iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje prilikom prvog korištenja kredita.

6. Iz potvrde od 18.10.2024. razvidno da je prilikom isplate/korištenja 6.6.2005. naplaćena naknada za obradu kredita u iznosu od 2.799,84 kn te da je ista naplaćena na način da je ustegnuta od iznosa kredita.

7. U odnosu na sporne okolnosti informiranja tužitelja i pregovaranja oko naknade za obradu kredita sud je saslušao tužitelja. Tužitelj je iskazao kako je s tuženom bankom 2005. sklopio predmetni Ugovor za kupnju novog osobnog automobila Opel Corsa kojeg je pronašao u auto kući Kozina u Zaprešiću. U banci uopće nije bio, sve se odvijalo u spomenutoj autokući gdje su mu ponudili upravo sklapanje predmetnog Ugovora o kreditu u valuti CHF i to sa tuženom bankom. Ugovor je unaprijed bio pripremljen i on je to potpisao. Bilo mu je najbitnije da zna iznos rate. Nitko mu nije u autokući spominjao obvezu plaćanja naknade za obradu kredita, visinu te naknade, kao ni za što bi banka eventualno koristila sredstva ostvarena plaćanjem te naknade. Naknada mu je naplaćena na način da mu je ustegnuta od ukupnog iznosa kredita.

7.1. Sud prihvata iskaz tužitelja u cijelosti, ocjenjuje ga uvjerljivim i istinitim, budući da isti ima neposredna saznanja o odlučnim činjenicama, a sadržaj iskaza tužitelja nije ničim doveden u sumnju.

8. U vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 46/07, 79/07, u daljnjem tekstu: ZZP), koji odredbom čl. 96. st. 1. propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Nadalje, st. 2. iste odredbe propisano je kako se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Stavkom 3. iste odredbe propisano je da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Stavkom 4. iste odredbe propisano je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Člankom 74. al. 3. ZZP propisano je kako Ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti. Člankom 102. st. 1. ZZP propisano je kako je nepoštena ugovorna odredba ništava. Stavkom 2. iste odredbe propisano je kako ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe.

9. Članak 99. ZZP propisuje da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Odredbom članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. godine o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštena ne odnosi na definiciju glavnog

predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani te isporučene usluge i robe na drugoj strani, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Ugovorna odredba je jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi mogao sagledati koliki će biti iznos zaduženja za čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu. Sud je analizirajući odredbu članka 3. predmetnog ugovora o kreditu kojom je ugovorena naknada za obradu zahtjeva i odobravanje kredita u postotku od ukupnog iznosa kredita utvrdio da navedena ugovorna odredba ne predstavlja odredbu o predmetu ugovora i cijeni, odnosno „glavni predmet ugovora“, pa se stoga na tu ugovornu odredbu ne odnosi isključenje testa poštenosti. S obzirom da pri ocjeni o tome da li je neka ugovorna odredba obuhvaćena pojmom „glavni predmet ugovora“ treba uzeti u obzir narav, opću strukturu i odredbe ugovora, pravni i činjenični kontekst ugovora, Sud EU je postavio određene kriterije nacionalnim sudovima za ocjenu predstavljaju li pojedine odredbe ugovora o kreditu glavni predmet ugovora ili ne, odnosno mogu li se te odredbe i pod kojim uvjetima testirati na poštenost pa je tako u presudi broj C-224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020. godine utvrdio da se točan doseg pojmova „glavni predmet“ i „cijena“ u smislu odredbe članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ ne može odrediti pojmom „ukupni troškovi kredita za potrošače“ pa se naknada za otvaranje kredita ne može smatrati bitnom činidbom hipotekarnog zajma samo zato što je uključena u njegove ukupne troškove. Dakle, bitne činidbe ugovora, „glavni predmet ugovora“ su odredbe kojima se utvrđuju bitne činidbe ugovora koje ga određuju kao takvog, karakteriziraju ugovor i bez kojih to nije taj ugovor, za razliku od ugovornih odredbi akcesornog karaktera, koje ne definiraju glavni predmet ugovora, pa stoga podliježu testu poštenosti, a u koje odredbe se svakako ubraja i odredba o naknadi za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, jer ta odredba ne definira bit ugovora o kreditu, iako ulazi u „ukupne troškove kredita za potrošače“. Nadalje, u predmetu C-224/19 Sud EU tumači čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri. Iako je prethodni postupak vezan uz određeni predmet koji se vodi pred nacionalnim sudom, jednom kad Sud EU protumači odredbu europskog prava, takva odluka postaje mjerodavna i obvezna i za ostale nacionalne sudove koji razmatraju jednak problem, odnosno tumačenja su retroaktivna jer objašnjavaju značenje norme od trenutka kad je ona nastala. U pogledu pravnih odnosa i sporova koji su proizašli iz njih, a koji su nastali prije ulaska Republike Hrvatske u Europsku uniju, postoji obveza hrvatskih sudova tumačiti nacionalno pravo u duhu prava EU i njene sveopće pravne stečevine (što uključuje i praksu Suda EU), na što se Republika Hrvatska obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju, a koji je u primjeni od 2005. godine.

10. Ocjenom provedenih dokaza sud je utvrdio da je odredba članka 3. predmetnog ugovora o kreditu, kojim je ugovorna naknada prilikom prvog korištenja kredita i to u visini od 3,30 % od iznosa kredita, koja naknada je u konkretnom slučaju iznosila 2.799,84 kuna te je i naplaćena u istom iznosu na način da je ustegnuta od ukupnog iznosa odobrenog kredita, nepoštena ugovorna odredba, a temeljem odredbe članka 102. stavka 1. ZZP ništetna iz slijedećih razloga. Prema mišljenju suda predmetna odredba je jasno napisana u smislu članka 100. ZZP, jer je

omogućavala tužitelju da u trenutku sklapanja ugovora ocijeni visinu te naknade (0,50 % od iznosa odobrenog kredita), ali sama činjenica da je riječ o jasno napisanoj odredbi ne znači ujedno da je odredba poštena. Odredba Ugovora kojom je visina naknade za odobrenje kredita propisana u određenom postotku od ukupnog iznosa kredita nedvojbeno nije dokaz da su stranke o istoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovarale. Dakle, na tuženiku je teret dokazivanja da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao o naknadi za korištenje kredita i visini te naknade. Osim toga, iz predmetne odredbe Ugovora o kreditu proizlazi da se radi o unaprijed formuliranoj odredbi ugovora, sastavljenoj od strane tuženika kao banke, a koja sadrži odredbu prema kojoj se tužitelja obvezuje prilikom isplate kredita platiti banci naknadu za korištenje kredita u visini od 3,30 % iznosa kredita. Isto je dovelo do toga da je tužitelj pristao na odredbe sastavljene unaprijed od strane tuženika, bez mogućnosti utjecaja na sadržaj istih odredaba. Tuženik je, dakle, iskoristio svoj položaj "jače" ugovorne strane te je ugovorio naplatu naknade za odobrenje kredita u postotku od ukupnog iznosa kredita, radi čega je postupao potpuno suprotno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu, kao i protivno načelu savjesnosti i poštenja. Osim toga, tuženik u sadržaj Ugovora nije unio, a niti je objasnio tužitelju koji je to opravdani razlog zbog kojeg je bilo nužno ugovoriti plaćanje iste naknade i zašto visina naknade izravno ovisi o iznosu odobrenog kredita. Stoga tužitelj kao potrošač nedvojbeno nije imao utjecaja na sadržaj predmetne odredbe. Spornom ugovornom odredbom u biti je tuženik sam odredio visinu naknade, a bez da se o tome pojedinačno pregovaralo. Stoga je sporna ugovorna odredba zaista i prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dakle ista predstavlja nepoštenu odredbu u potrošačkom ugovoru, u smislu odredbi ZZP. Tuženik je kao trgovac, prilikom obrade zahtjeva i odobravanja kredita imao određene troškove, koji troškovi se „pokrivaju“ tom naknadom, a u pitanju su razni operativni troškovi i materijalni troškovi. Sama činjenica da je naknada za obradu zahtjeva i odobravanje kredita određena u postotku od odobrenog iznosa kredita, što znači da korisnici kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćaju višu naknadu, govori u prilog tome da tako ugovorenom naknadom za obradu zahtjeva i odobravanje kredita nisu „pokriveni“ stvarni troškovi koje je tuženik imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanju kredita. Tuženik dakle nije tužitelju razjasnio razloge zbog kojih mu je naplatio naknadu za obradu kredita, odnosno nije dokazao opravdanost naplate naknade. Tuženik je morao određeno popisati što čini troškove obrade kredita, a ne samo isto naplatiti u postotnom iznosu, čime su zapravo korisnici kredita dovedeni u neravnopravan položaj, budući da su veći troškovi za obradu kredita naplaćivani od korisnika koji podigne veći iznos kredita.

11. Prema članku 295. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj: 35/05., 41/08., 125/11., 78/15 i 29/18 – dalje u tekstu: ZOO) opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove. Tuženik, koji je nesporno sastavio predmetnu ugovornu odredbu o naknadi, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, nije dokazao opravdanost u postotku od odobrenog iznosa kredita ugovorene visine naknade, što rezultira time da je ta ugovorna odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, potrošača. Imajući na umu je tuženik povrijedio interese i prava tužitelja, potrošača jer je u potrošačkom ugovoru o kreditu koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena naknada za korištenje kredita i to

u visini od 3,30 % iznosa kredita, o kojoj ugovornoj odredbi se nije pojedinačno pregovaralo, a što uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, potrošača te je stoga ta ugovorna odredba nepoštena, a time i ništetna. Navedeno rezultira time da je tuženik, koji je dakle odgovoran za ugovaranje ništetne ugovorne odredbe, jer je istu nametnuo tužitelju, potrošaču, bez mogućnosti pregovaranja, nepošten stjecatelj. Stoga je primjenom članka 96. stavak 1. ZPP te članka 102. stavak 1. ZPP sud odlučio kao u točki I. izreke presude (tako i u odluci Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj 13 GŽ-4683/2022-3 od 17. siječnja 2023.).

12. Temeljem članka 323. ZOO tuženik je dužan vratiti tužitelju ono što je primio po osnovi koja je utvrđena ništetnom pa je temeljem iste odredbe valjalo prihvatiti i zahtjev za vraćanje primljenog iznosa od 371,60 EUR (2.799,84 kn) kao stečenog bez osnove, temeljem čl. 1111. ZOO, zajedno sa zateznim kamatama tekućim od 1. lipnja 2025. kao dana do kada je tužitelj izvršio obračun zateznih kamata, slijedom čega je odlučeno kao pod II. izreke presude.

12.1. Tužitelj je obračunao zatezne kamate na neplaćenu glavnicu i zatražio isplatu tog iznosa u apsolutno izraženom iznosu od 750,93 EUR. Tužitelj ima pravo obračunati zatezne kamate i izraziti ih u apsolutnom iznosu. Vrhovni sud Republike Hrvatske je u nizu svojih odluka izrazio shvaćanje da se zatezne kamate mogu utužiti u apsolutnom iznosu uz glavni dug, ali od dana tužbe na njih ne teku procesne kamate jer zatezne kamate i dalje teku na glavno potraživanje (odluka VSRH Rev 2364/2017 od 9. lipnja 2021.). Visina obračunate zatezne kamate od dana 6. lipnja 2005. do 31. svibnja 2025. proizlazi iz obračuna koji je tužitelj dostavio uz tužbu. Stoga je naloženo tuženiku isplatiti tužitelju i iznos od 750,93 EUR na ime uglavničenih zateznih kamata za razdoblje od 6. lipnja 2005. (kao dana plaćanja, odnosno neosnovanog stjecanja na strani tuženika) do 31. svibnja 2025., a temeljem čl. 1115. ZOO pa je odlučeno kao pod III. izreke presude.

13. Odredbom čl. 3. st. 1. ZPP propisano je da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Iz iskaza tužitelja proizlazi da je Ugovor o kreditu utvrđeno bio namijenjen kupnji osobnog vozila Opel corsa. Tužitelj je isti zaključio kao fizička osoba, izvan svog zanimanja, svoje poslovne aktivnosti i poduzetničke djelatnosti.

14. Odluka o troškovima parničnog postupka donesena je temeljem odredbe članka 154. stavka 1. ZPP i odredbe članka 155. stavka 1. i stavka 2. ZPP. Tužitelju je priznat trošak sastavljanja tužbe u iznosu od 200,00 EUR na temelju Tbr. 7. točka 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj: 138/23 - dalje: Tarifa), trošak zastupanja na ročištima održanim 20. siječnja 2026. i 07. srpnja 2026. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 9. točka 1.) za svako navedeno ročište. Za svaku navedenu radnju tužitelju je priznat PDV po stopi od 25%. Priznat je i trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 33,18 EUR (odnosno iznos koji je doista i plaćen s tog osnova) i trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu od 140,00 EUR (s preostalim dijelom zahtjeva s tog osnova tužitelj je odbijen). Na dosuđeni iznos troška parničnog postupka sud je temeljem odredbe članka 151. stavka 3. ZPP dosudio i zatražene zatezne kamate tekuće od dana donošenja presude do isplate. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod točkom IV. izreke presude.

14.1. Odluka o visini troškova koji tužitelju nisu priznati sadržana je točki V. izreke presude.

U Zagrebu, 30. srpnja 2026.

Sutkinja

Vedrana Kufrin

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba u roku od 15 (petnaest) dana:

- od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ako je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira da li je na isto pristupila, odnosno
- od dana primitka prijepisa presude, ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem je presuda objavljena.

Žalba se podnosi ovom sudu, u tri primjerka, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

DNA:

1. tužitelju po pun., uz rješenje o sudskoj pristojbi na presudu-140,00 EUR
2. tuženiku

Broj zapisa: **9-3088b-66e20**

Kontrolni broj: **0cd28-e45b0-d7cd7**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.